

Як налягло на Русь татарське лихолітте,  
Зісталося в Києві немовби тільки сміттє.

На Клязьму й на Москву позабігали люде  
І визирали, хто з Киян туди прибуде.

І всі, що руської єдиності жадали,  
На Клязьму й на Москву помалу прибували.

І засвітився світ по застумах московських,  
І надив буйтурів до себе запорозьких.

І покидаючи свою руїну дикість,  
Вбачали під Петром імперії великість.

Імперія, се власть була над ворогами,  
Над Ханом, Турчином, Литвою і Ляхами.

Боявсь про Чигирин султан і споминати,  
Давай на Буджаки необзир утікати.

Ляхва з Литовцями не раз укурі бита,  
Під плахтою в жінок ховала єзуїта.

І що б там ні було гіркого на Вкраїні,  
А густо забував наш нарід на руїні.

Де нас десятками за Паліїв лічили,  
Там мільйонами край рідний ми осіли.

Навчили ми Ляхву латину занедбати,  
Польщизною листи й літописи писати.

Так само й Москалю живу вказали мову  
І привели його ід пушкінському слову.

Собі ж добро своє найкраще приховали:  
Про рай, свій рідний край, з Тарасом заспівали.

Та пісня по Урал і Волгу розлилася, —  
Стара в ній русчина з новою понялася.

Тепер Боянська Русь козацтво занедбала,  
Руїнним полом'єм хвалитись перестала.

І буде знов її той дух животворити,  
Що із Ляхви й Москви умів людей зробити.

Той дух, що всю Ляхву одвадив од латини,  
Статарену Москву — од нагинання спини.

Колись до Києва тягли народи многі, —  
Од Волхова, Карпат, Тмуторокані, Волги.

Свобода їх узлом в'язала побратимським,  
Як середземний мир під славним царством римським.

Уставши з попелів козацької руїни,  
Кликнімо до синів славненької родини:

Озвітеся, брати, з восходу і з заходу  
До неприяного всім деспотам народу.

Під себе ми своїх сусід не підгортали,  
Над гегемонію свободу прекладали.

Без єзуїта Лях, Москаль без бюрократа  
Зустріне серед нас приятеля і брата.

Топімо ж у Дніпрі ненавись братню, дику,  
Спорудьмо втрьох одну імперію велику.

І духом трьох братів освячений диктатор  
Нехай дає нам лад свободи імператор.